

ЛИАНА ДАСКАЛОВА

ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време един стар писател. Може би той не бил толкова стар, но косите му били съвсем бели и пухкави, та приличал на Дядо Мраз. Той живеел в бяла измазана къщурка със зелени капаци на прозорците, близо до гората.

Една лятна вечер писателят с белите коси седял пред своята работна маса до отворения прозорец и пишел приказки. Подухвал топъл ветрец, разлюлявал завеската на прозореца, разбърквал меките коси на писателя, донасял сладък мирис от розите, които цъфтели в градинката пред къщата. Може би някой ще си помисли, че вятърът изгасил свещта на писателя? Не, вятърът не можел да стори тази пакост, защото писателят пишел не на свещ, а под зелената светлина на една електрическа лампа, която се мъдрела на работната му маса като голяма гъба. Вятърът не можел да изцеди дори една съвсем малка капчица мастило изпод перото на писателя и да зацапа с нея листа, защото той не пишел със скърцащо паче перо като дядо Андерсен, а тракал на една хубава пишеща машина. С една дума, тоя писател бил един от ония, които ние можем да срещнем днес-утре на улицата, да се ръкуваме с тях и дори да си поръчаме някоя нова приказка.

Но пакостливият вятър искал непременно да си направи някоя шега и затова, когато писателят написал последната дума и уморен сложил изписаният лист върху купчината други листове, вятърът го издебнал и незабелязано дигнал новонаписаната приказка.

И тъй приказката тръгнала на път.

Вятърът я завъртял около розите в градинката, промъкнал я през пролуките на дървената ограда, прекосил полянката пред къщата и се озовал в гората. Но в гората е много трудно за вятъра да се движи. Всяко дърво е пречка, всеки клон му отнема частица от силата. Опитал пакостникът да се провира между дърветата, но без да ще, се блъснал в един бор, по който се стичала златиста струйка смола. И листът се залепил за дървото. Смолата действала също като лепилото, с което лепят лозунгите за Първи май и афишите за кино. Обикалял, обикалял вятърът наоколо, но не успял да откъсне листа. А той така хубаво и гладко бил залепнал към дървото, че просто — сядай и чети приказката от началото до края!

Точно срещу бора живеело едно мечо семейство в хралупата на един вековен дъб. Мечката тъкмо приспивала трите си мечета. Но най-

малкото мече, най-дяволитото, все затваряло само едното си око, а с другото гледало какво става навън.

— Мамо, мамо, я виж какво се белее! — викнало то.

— Млък! — ревнола сърдито мечката и събудила и другите мечета. — Камък е това, спете!

— Мамо, мамо, нещо се белее на дървото! — заръмжали мечетата и изскочили от хралупата. Подир тях се потътрила и старата Мецана.

— Да, наистина — проръмжала мечката — не е камък, а книжен лист. Какво ли пише на него?

Извадила мечката очилата си, турила ги на носа си и се завзирала. Но в гората било вече тъмно, там по-рано се мръквало, отколкото в полето. В този миг светулките запалили фенерчетата си и без да чакат молба, опасали листа като светла броеничка.

Това Меца засричала:

„Приказка. Живяла някога в гората една добра стара мечка с три палави мечета.“ И дордето Меца чела приказката, покрай бора се събрали всички горски жители — зайчета, лисичета, ежчета, катерички... И всички слушали, без да мръднат, без да въздъхнат — също като децата, когато им харесва някоя приказка.

— Много хубава приказка! — казала накрая мечката и обърнала насълзените си очи с края на забрадката си.

— Чудесна! — добавила Лиса. — И за мене не пише, че съм лоша, а че съм умница и малко лакома. Да, точно такава съм!

— Също и мене не обижда! — добавило зайчето.

— Чудно! Откъде ли попадна тая приказка при нас? — попитала мечката и изгледала горските животни.

— Аз я донесох, аз я донесох — зашумял гордо вятърът. — Взех я от къщичката край гората. Колко ли я търси сега старият писател с белите коси! Но няма никога да я намери.

— Аа, видяхте ли кой бе крадецът? — зафучала сърдито лисицата. — А все мене ме обвиняват, че съм крадяла кокошки. Сега ще те науча аз тебе, крадецо на приказки!

Но вятърът не се уплашил. Какво можела да му стори лисицата? Тоя пакостник така бил доволен от своето немирство, че залудувал, заблъскал клоните и цялата гора зашумяла като море.

А Мецана замислено казала:

— Трябва да върнем приказката на писателя. Той ни развесели, посмяхме се, а накрая дори си и поплакахме. Не бива сега да бъдем неблагодарни.

Меца се навела и с топлия си влажен език започнала да ближе краищата на листа, та да го отлепи. Навярно друга плюнка не би го отлепила, но мечата плюнка е особена, прочута, почти вълшебна. И полека листът се отлепил цял и невредим. Тогава горските животни, наредени в редица, начело с Мецана тръгнали към къщичката край гората. Било вече нощ, луната осветявала пътеката. Отворили дървената вратичка, минали край розите, спрели под прозореца със зелените капаци. Подигнала се Меца на пръсти и тихо поставила листа на мястото му при другите приказки. И за да не може вятърът да го отнесе, тя го затиснала с една кошничка, пълна с горски малини.

В това време писателят спял и нищо не усетил. Когато на сутринта се събудил, видял, че на масата му всичко било в ред, а в една плетена кошничка се червенеели малини.

— Сигурно горският пазач ми ги е оставил! — казал си той и седнал да пише.

А за приключенията на своята приказка той не знаел. И кой е донесъл малинките, също не знаел, защото има неща, които писателите не знаят.

А ето че ние знаем една приказка повече от писателя с белите коси!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.